

VILÁG A VILÁGBAN

- Egy magyar család kalandjai a Sayan hegységben - (Hét hónap bushcraft a tajgában.)

Jericho történetek

- Előjelek -

Már régóta érződött, hogy nem lesz jó vége.

Európa gazdasága nem fejlődött. Az autógyárak végtelen mezőkre terelték eladatlan autósordáikat. A termelés nem lassult, a gyárak ontották a fogyasztási és luxus cikket. Nem lehetett csökkenteni a termelést, mert az egy láncreakciót indított volna el a „folyamatosan növekedő fogyasztás” alapú társadalomra.

A rendszer a nevében hordozta bukását.

Egy ponton túl ugyanis nem lehetett növelni a fogyasztást. Bár az Irányítók mindent megtettek, hogy ez a rendszer minél tovább fennmaradjon, a rothadás szép lassan utolérte.

Eleinte minden rendben ment. „Az egy család, egy gyerek, egy kocsi” - modell egy ideig működött. Aztán mikor a család minden tagjának saját telefonja, tévéje és kocsija volt, elkezdtek alapjaira szedni a Családot. Ha külön élnek az emberek és nem családban, akkor mindenkinek külön kell fizetnie mindenért... Saját rezsi, biztosítás, kocsi, internet...

De a családok felbomlásával elkezdett csökkenni a népesség és pont a legnagyobb ipari termelő országokban csökkent a legdrasztikusabban. Aztán Európa több országában elérte azt a határt, ahonnan visszafordíthatatlan egy nemzet csökkenése. Már nem volt megoldás. Talán ha tudatos, saját stratégiával rendelkező nemzetállamok jönnek létre... De már nem voltak nemzetek, nem volt hazafiasság, csak a kényelem, a jólét. A leggazdagabb országokban bizonyos munkákat el sem vállalt a „hazafi”, a tősgyökeres őslakó. Így aztán elindult egy európai népvándorlás... Több millióan indultak el.

A szegényebb régiók lassan szakember, orvos és tudós nélkül maradtak. Csak a gyári gépsorokra kellettek az otthon-maradtak. A „kütyü” és „bigyó” gyárba. - ahogy Jericho emlegette ezeket az összeszerelő gyártósorokat.

Igazi rabszolgamunka volt ez. Fiatal férfiak és lányok álltak a gyártósoron – éhbérért. Belőlük már sosem lesz apa és anya, a családról legtöbbször hallani sem akartak.

A rendszer bukása elkerülhetetlen volt.

Jericho ismert olyan embert, aki vadonatúj vízpumpákat szedett darabokra, hogy aztán a fődarabokat alapanyagként eladja – fillérékért. Voltak olyan gyárak, amelyek megsemmisítő telepeket üzemeltettek. Az általuk gyártott – eladatlan - termékeket, hűtőket, tévéket szedték darabokra...

Még látszólag úszott a hajó, de ez már a Titanic haláltusájához volt hasonló. A fények még égtek, a zenekar még játszott...

A „migráció” és az ezzel kialakult válság elterelte az emberek figyelmét, a hanyatló és bármikor összeomolható gazdaságról és még valamiről - a klímaváltozásról.

Az emberek itt is érezték, hogy baj van, de mindenkit, aki a témában kicsit jobban elmerült, bolondnak, örült vészmadárnak tüntettek fel. Így a tudósok, kutatók lassan már semmit nem mertek leközölni. Többen élhetőbb területet kerestek, vagy tanyát, földet vásároltak és elkezdtek berendezkedni a változásra.

Jericho is így kezdett el gazdálkodni. Először csak ki – ki járt a kicsiny cserhádi farmjára, majd lassan felszámolta a városi dolgait. Egy idő után szenvedélyévé vált a gazdálkodás, az önellátás. Pár év alatt mesterévé vált a hobbijának. Mindig ilyen ember volt, semmit sem tudott fél gőzzel csinálni.

Több rendszert épített ki mind a gazdálkodás, mind az energiaellátás terén. A fő szempont az volt, hogy önállóan több évig tudjon üzemelni a gazdaság, úgy, hogy ne zuhanjon vissza az ember az 1700-as évekbe.

Lovas eszközöket vásárolt, felújította őket. Előszedte és tanulmányozta a régi gépeket, mint a lovas hajtány, stirling motor. Saját kezével épített hasonlókat, mondván, hogy így egymaga tudja javítani is őket...

Az elkövetkező évek alatt számtalan hasonló „tanyással” ismerkedett meg. Legtöbbjük szintén „előrelátásból” építették kis gazdaságukat. Egyetemi tanárok, professzorok, harcművészek. De volt aki egyszerűen csak egészséges környezetben szeretett volna élni vagy egészséges „bio” élelmiszert termelni. Sokan romantikus álmokat kergettek.

Tíz év alatt az útnak indulók fele feladta, vagy beleroppant...

Kemény volt a munka, a pályázatok, támogatások számtalan csapdát és buktatót tartalmaztak. A „világvége” sem akart eljönni olyan gyorsan mint a mozifilmeken, és a nagy bevásárló központokban, belvárosi piacokon, mindent olcsóbban lehetett beszerezni...

Jericho végül nem ezért adta fel.

Ebben az időben már „komoly” prepper és buschraft élet kezdett kibontakozni. Már ha komolynak nevezhető a lakosság két ezreléke...

Megjelentek az első túlélő boltok, márkák, táborok, tanfolyamok.

Jericho is folyamatosan eljárt ezekre a találkozókra, ő is szervezett ilyeneket. Az interneten saját blogot vezetett, videomegosztókra kerültek fel – eleinte viccesnek szánt – tesztjei.

Egy nyári találkozón készült videó lassan körbejárta a netet. A videókon azok a tudósok, tanárok tartottak előadást, akik tíz évvel ezelőtt Jerichot is erősen motiválták az elindulásban.

Nem volt túl rózsás a helyzet.

Miközben a világ az éppen aktuális bohóc-politikával és a migrációval foglalkozott, a klímaváltozás erős mértékben felgyorsult. Az interneten számtalan publikáció jelent meg arról, hogy az egész csak álhír, mesterségesen gerjesztett rémhír. Cáfolatok sora, értekezések...

A magyar tudósok kicsiny csoportja mást mondott.

- Jericho -

Hosszú évtizedek óta foglalkoztak a témával, végezték kutatásaikat. Tíz éve kongatták meg a vészharangot, akkor többféle tervet ki is dolgoztak és az embereket az önellátó kis háztáji gazdaságok létrehozására buzdították. Legtöbben a hagyományos magyar paraszti gazdálkodáshoz való visszatérést szorgalmazták, de számtalan új dolog is bekerült a köztudatba. „Erdőkert, permakultúra, aquaphonia, stb”...

- Szóval, mi várható? - kérdezte Jericho.
- Tévedtünk! - válaszolta Géza. - Amit 15-20 évre jósoltunk az most itt van! Már javában történik. Eltitkolják az adatokat, de az európai mezőgazdaság tavaly és idén is hatalmas károkat szenvedett. Magyarországot idén éri el. Valószínűleg lesz 2-3 év amelyet nagyon nehéz lesz kiheverni...
- És?
- Áremelkedések. Folyamatos áremelkedés várható, az egekig fognak nőni az árak.
- Leszaram! - válaszolta Jericho. - Az elmúlt évtizedben számtalanszor járattam a pofámat, adtam a tanácsokat, hogy az emberek készüljenek fel. Senkit nem érdekelt. Ma már senkit nem akarok megmenteni. Mi meg felkészültünk.
- Erre nem lehet felkészülni! Nem érted??? - Géza a szokásosnál is hevesebben beszélt, már-már kiabált.
- Az áremelkedés csak a kezdet! Nem lesz mit enni! Nem lesz elegendő a termés... Nem lesz élelmiszer... - Géza kifulladt.
- Hát mi ezért rendezkedtünk be. Meg vannak a működő rendszereink... - válaszolta Jericho.
- Baszhatod! A hagyományos gazdálkodás nem ér semmit. Ha nincs eső, ha nem kél ki a mag, ha nem tudsz kaszálni, nincs hol legeltetni, akkor mit csinálsz?
- Volt már ilyen... Össze szedünk mindent. Makkoltatunk... Majd behajtjuk az erdőbe az állatokat... - Jericho elbizonytalanodott.
- 3-4 éven keresztül? - kérdezte Géza. - Ez nem lesz elég.
- Szerinted? - kérdezte Jericho Imrét.
- Szerintem sem. Kutya világ jön! - válaszolt Imre, aki egyébként klímakutatással foglalkozott.
- Az egész világra kiterjed? Nem hiszem el... - mondta bizonytalanul Jericho.
- Bonyolult dolog ez... Európa klímája különleges. Ami eddig évszázadokon keresztül előnyhöz juttatott minket, az visz most a pusztulásba. - jött a válasz.

Hallgattak. Mindenki a gondolataiba merült. Jericho italt töltött és a bajuszát kezdte rágcsálni...

Akkor csinált olyet, ha erősen gondolkodott, mint most is.

Jericho kétszer is körbe töltötte a poharakat mire újra megszólaltak.

- Azt mondjátok a hagyományos gazdálkodás nem lesz elegendő? Mit csinálhatunk? Mi a megoldás? - kérdezte.
- Szárasság tűrő növények... Új fajták... Víz-megtartás... - gondolkozott hangosan Géza.
- Víz-megtartás. - válaszolta Imre. - Számtalan módszert ismerünk. Kis tavak kellene... Erdősávok. Az erdősávokban földművelés... Teraszok...

Ismét hallgattak...

Jericho erősen törte a fejét, de semmi nem jutott eszébe. Hítt a barátainak, tisztelte őket tudásukért, munkájukért.

- Elkéstünk! - törte meg a csendet Géza.
- El - válaszolta Imre.

- Felszámolom a gazdaságot! - vágott a közepébe Jericho.
- Eladod a tanyát? - kérdezte Laci.
- Nem, nem adom el... Talán... De a gazdálkodást befejeztem. - válaszolt Jericho.

A többieket hideg zuhanyként érte a hír.

Szerettek ide járni, szerették a helyet, a társaságot, a jó programokat. Csak kevesen voltak „fanatikus világvége várók”, többségük egyszerűen a jó társaság és a csodálatos tájegység miatt járt ide. Sokan itt töltötték a nyarat, a legelvetemültebbek télen is feljártak, vagy gyalogosan is kimerészkedtek, a bokáig érő agyagos sárban...

Nem volt igazi túlélő csoport, csak egyszerű baráti társaság. Legtöbbjük teljesen felkészületlen, vagy éppen az alapoknál járó. De Jericho mindannyiuknak felajánlotta, hogy SHTF esetén próbáljanak eljutni a biztonságot jelentő tanyára.

- Tévedtem... vágott bele Jericho. - Tudjátok meséltem nektek, hogy szerintem a túlélés magasabb szintje a csoportban való túlélés és az ehhez kialakított önellátó tanyagazdaság... Ez valójában igaz, most is így hiszem. De ami most jön, abban ez sem segít. - folytatta.

Aztán röviden vázolta a helyzetet és elmondta a birtokában lévő információkat. Legtöbben már olvasták a körlevelet és látták a beszélgetésről készült videót. De így is leforrázta őket a hír...

- Mit fogsz csinálni? - kérdezte Laci.
- Nem tudom... Eladom az állatokat, még most, míg van ára... Aztán veszek belőle készleteket... Vicces... Előnybe részesítem a buschraftot. Az erdei túlélést... Elkezdem képezni a családom.
- Na jó, de hány napig élhet az ember az erdőben? Vándorolva, bujkálva? Egy idő után megeszti az embert... - igaza volt Lacinak.
- Lehet, hogy építetek egy bunkert... Nem tudom! De nem várom be, hogy lerohanjanak. Tudom, hogy utolsó leszek a környező tanyák közül, de egyszer ide is elérnek.
- Meg lehet szervezni a védelmet... - válaszolt Laci.
- Talán. Egy ideig. De ha tartósan nem lesz mit enni, akkor egy ponton túl nehéz lesz védeni egy gazdaságot... És üzemeltetni meg lehetetlen... Főleg a megváltozott körülmények között. Inkább építetek egy menedéket és felhalmozok. Bevédek. Ez itt nem fog működni... Ráadásul ha most felszámolom, akkor annak is híre lesz, nem lesz miért ide jönni...

- Jericho -

- Elmehetnek nyaralni... - mondta Jericho a párjának.
- Most? Idén? Hogy gondolod? Itt vannak még az állatok... Az eladás, a felszámolás sem megy gyorsan... - válaszolta Zsejke.
- Tudom. És nincs is kire bízni...
- Nem is bízám senkire az állataim. - zsörtölődött Zsejke.
- Tudom, tudom.. - mosolygott Jericho. - De a gyerekek is élveznék... Utazhatnánk kicsit... Annyi meghívásunk van. Soha nem megyünk sehová... És lehet, hogy ez lesz az utolsó. A baba miatt biztosan nem megyünk egy ideig sehová... - magához húzta az asszonyt és puszt nyomott a domborodó hasára. Szeptemberre várták a babát.
- Nem biztos, hogy élvezném... - ellenkezett a párja. - Ebben a melegben, nyári hőségben...
- A tengerparton biztosan jól éreznéd magad. A gyerekek meg főként! Legalább felkészítjük őket a kistesóra... Szeptembertől meg sulis... - gondolkodott el Jericho.

Idéntől megszűnt az „otthon tanulás”, ami eddig jó megoldást jelentett az elzárt tanyán élő családok számára. A rendszert nem érdekelte többé ez a probléma. „Minek költöztek oda? Nem kell így élni...” - jelentette ki a polgármester asszony. - Hogy dögnél meg! - gondolta magában Jericho, most hogy felidézte a beszélgetést.

- A fiamat mindenképpen szeretném felkészíteni... - folytatta Jericho.
- Jó, nem ellenkezem! De mi lesz a tanyával, a gazdasággal... - kérdezte Zsejke.
- Az állatokat eladjuk, a tanyát meg bárkire rábízhatjuk. Nyáron szívesen vigyáznak rá... Ősszel leköltözünk a faluba és kispolgári életet élünk. Az állatokból tele leszünk pénzzel. A gépekre sem lesz szükség... Több millió fog összejönni... A másik tanyára tervezem az új bázist. Ezt túl sokan ismerik. Arról senki nem tud.
- Amit egyszer megmutattál? Oda se találnék...
- Igen. Senki nem ismeri. Nem is a nevemen van. Senkinek nem beszéltem róla. Elvileg az lett volna a „B-terv”. Ha innen menni kell. Pár napra, pár hétre ott is meghúzhatnánk magunkat és elérhető távolságra van, ha nem is közel. Még gyerekekkel is simán átjutunk... Mondjuk egy igás állat jó lenne... Megtarthatnánk a szamarat.
- Pont azt? Akkor inkább egy pónit! - kacagott az asszony.

Jericho pár éve vett egy másik, közeli tanyát... Nem volt rajta semmi csak egy kis erdős terület mindentől távol. De a közelben volt egy tiszta-vízű forrás és több száz hektár sűrű erdő. Kimenekítési pontnak szánta. Már rég belátta, hogy felesleges megdögleni a készletekért és a felszerelésért... Lassan belátta a hibáit, és tudott változni. Egyre fontosabbnak érezte a bozótmívességet, a tudást... Folyamatosan fejlesztette az ismereteit, de rengeteg mindent szeretett volna még tanulni. A gombák ismeretét, a gyógynövényeket... A bőrkikészítést. Itt hiányoztak az alapok is és egyre jobban érezte a hiányt. Lustaságból szívesen bízta volna magát a készleteire és a felszerelésére. Az idő is lassan eljárt felette.

Túl volt az ötvenen és babát vártak...

Sosem gondolta volna, hogy lesz még gyereke. 18 évesen olvasta Robert Merle - Malevil című könyvét. A nyolcvanas években volt fiatal, a csernobili katasztrófa a honvédségnél érte. Nem akart családot és gyereket, mert már akkor kilátástalannak látta... Aztán a sors úgy hozta, hogy három gyermeke is lett.

Amikor egyedül maradt a 47 évesen vállat fiával, úgy döntött, nem lesz több gyermeke.

Egy ideig egyedül nevelte fiát és amikor megismerte a fiatal, csinos, vonzó nőt, örült, hogy annak már van kettő. Sosem gondolta, hogy 54 évesen még apa lesz. De az Élet közbeszólt – ahogy szokták mondani.

„A Jóisten nagyon szeret engem! És nagyon jól szórakozik rajtam.” - mondogatta ezt. Pedig még nem is sejtette, hogy a java még csak most jön. Jericho szeretett tervezni, bár nem okozott nehézséget a rögtönzés.

De nem tudta, hogy nyaralás közben ott rekednek „idegenben”, miközben Európa összeomlik. Nem tudta, hogy többet tanul és tapasztal pár hónap alatt, mint eddigi életében. Nem is sejtette, hogy gyermeke a „vadonban” születik, mindentől távol. Hogy eljön az a pillanat, ahol már nem számít a felszerelés, a készlet, de még a tudás sem...

Ha tudja – egészen biztosan marad a seggén!

- Egy mókus, egy szajkó és egy csuka -

– Egy mókus, egy szajkó és egy csuka... A Teremtő igen bőséges volt ma hozzánk!
Éppen kezdtem kétségbe esni. - Jericho már nyolc napja nem fogott semmit.

Készleteik nagyon minimálisak voltak, pénzük is fogytán volt. A legközelebbi bolt nagyon távolinak tűnt, gyalog egy teljes nap volt eljutni odáig. Jericho nem szívesen hagyta magára a családot, a gyerekeket, az asszonyt az újszülöttel. Együtt utazni pedig kockázatosabb volt, mint egyedül. A környéken élő nomád népek nagyon változatosak voltak. Egyes városokban, falvakban, az emberek mély-szegénységüket és kilátástalanságukat az alkoholba fojtották. Nők ugyan úgy, mint a férfiak. Két közös vonásuk volt, berúgtak két pohár sörtől és az alkoholtól agresszívak lettek. Hamar előkerült a kés.

Volt olyan útszéli csehó, ahol az étel mellé nem is tettek csak kanalat és villát, mivel a kés mindenkinél ott volt. A kés viselését semmilyen törvény nem szabályozta, vagy ha volt ilyen, akkor nem vettek róla tudomást. A hazai 7-8 cm helyett itt a 30 centiméteres kés teljesen elfogadott volt. Jericho az első napokban beszerzett egyet. Ezt és a fokosát hordta magával. A fokost a környéken nem ismerték, de sok helyen megcsodálták és elismerően bólogattak. Némegyszer előfordult, hogy elkérték megnézni...

Máshol meg a nomád lovas kifogástalan angolsággal szólította meg a magyar turistákat. Az egész ország tele volt meglepetéssel...

Jericho minden nap kitétte a csapdákat, de az ősz beálltával alig fogott valamit. Bezzeg nyáron! Fegyvere nem volt, legalábbis semmi olyan, amivel komolyabb vadat elejthetett volna. Pedig vad volt bőségesen a ritkán lakott területen. Így maradt a csapdázás. Gomba rengeteg volt, de ezeket nem nagyon ismerték. Most nagyon bánta, hogy nem ment el arra a tanfolyamra...

Reggel aztán lőtt egy mókust, a kiszuperált légpuskájával. A másikat csapdával fogta... A hurkokban semmit sem talált, pedig egy őz vagy valami vad-kecske szerű sok problémát megoldott volna. Visszafelé megnézte a halcsapdákat, bár nem nagyon reménykedett.

Egyszerű csapdákat használt.

Egy erős, kb 7-10 méter hosszú zsinórra, - egymástól 50 cm távolságra - 20-50 cm-es damilt vagy zsineget kötött, végükön nagyobb horoggal. A végére nehezek kerültek. Legtöbbször egy nagyobb csavar, fogaskerék, vagy amit az út szélén talált.

- Alap horgászfelszerelés -

Jericho óvatosan elkezdte kihúzni a zsinórt...

Az utolsó hármashorgon hatalmas csuka mutatta magát....

- Basszus, ez legalább hetven centi! - gondolta Jericho. Nem fogom tudni egyedül kiszedni...

- Segítséget kérek! - nyúlt a rádióért. - Hatalmas csukát fogtam, nem tudom egyedül kiszedni... Ott van a ház mellett egy merítő háló, kérlek siess, nehogy leszakadjon!
- Rögtön megyek, merre vagy? - érkezett az asszonytól a válasz.
- A kikötőtől feljebb, a második horgászhelynél... - adta meg a helyét Jericho.

Mikor megérkezett a nő, Jericho beereszkedett a vízbe.

A csuka rátekergette a zsinórt egy uszadékra, így nem tudott alá nyúlni a hálóval. Feszesen tartotta a zsinórt, a hatalmas állat nem nagyon ellenkezett. Valószínűleg éjjel akadhatott a horogra és reggelre kellően kifáradt.

- Egy heti kaja! - gondolta Jericho. Csak le ne szakadjon!

Nem tudta kiakasztani, a zsinór másik vége is beakadt valahová...

- Nem tudom kivenni, be kell jönnöd.
- Itt vagyok! - felelte a nő.

Jericho megdöbbenve nézte az asszonyát, aki ekkor már egy szál bugyiban állt a parton és éppen igyekezett a jeges vízbe beereszkedni. Régóta ismerte és tudta mire képes, de időnként azért okozott meglepetéseket.

Teljesen elfelejtkezett a csukáról miközben a gyönyörű nőt nézte...

- Milyen csinos! - gondolta. Három gyermeket szült, a legutolsót alig egy hónapja... A nőnek tökéletes alakja volt, az anyaság – ha lehet – csak megszépítette. Hatalmas telt mellei csak úgy feszültek a tejtől. Tápszerre még csak gondolniuk sem kellett. Mellesleg nem kis gondot jelentett volna...

A baba kicsit korán – a vártnál hamarabb érkezett. Egészséges volt, de pici, így eleinte majdnem gondot jelentett a sok tej. De a Teremtés ezt jól elrendezi, pár nap után tökéletes volt a harmónia.

Most pattanásik feszültek a gyönyörű mellek, valószínűleg éppen közel egy etetés.. - gondolta Jericho.

A csizmába beömlő jeges víz kicsit lehűtötte és ismét a feladatra koncentrált.

Az asszony közben beereszkedett a folyóba és kiakasztotta a fenéksúlyt. Az akadt fenn az uszadékon.

- Milyen rutinos a rohadék! - mondta Jericho.
- Ne beszélj így róla! - szólt rá a nő.
- Bocsánat! De tényleg... Csak megszokás...

A nő már többször megszidta, ha a zsákmányállattal nem bánt kellő tisztelettel. Pedig azt gondolta, hogy tiszteli az Életet és amit a természettől kap.

Az egész család örült a zsákmánynak.

A mókus eltörpült a csuka mellett, de Jericho véletlenül sem felejtkezett meg róla. „A kicsit is meg kell becsülni... Főleg ha az életét adta, hogy tápláljon...” - szokta mondogatni.

- Halcsapdával fogva -

Így a csuka után a mókust is szépen konyhakészre pucolta. A belsőségeket kitette csapdába.

Előző este látott két kóbor macskát, ami errefelé elég ritka. Bár evett már macskát – borzot, tengeri malacot, de nem gondolta, hogy fő táplálék lesz. Szóval reménykedett, hogy valamelyik majd belesétál a csapdába.

- Csapdával elejtett szürke-mókus -

Aztán reggelre egy szajkó megelőzte a cicákat.

Jericho szajkót is evett már, még odahaza a tanyáján rengeteg volt belőle. Emlékei szerint ízetlen gumyszerű a húsa, szinte ehetetlen. Így aztán nagyon meglepődött, mikor a szajkóból főzött leves milyen finomra sikerült.

- Hát ezt hogy? Mitől ilyen finom? - kérdezte az asszonyt.
- Mondtam neked, hogy a kecskéből sem lehet jó savanyú levest főzni... Azt is meg kell kicsit pirítani... Így ezt is megfuttattam egy kicsit hagymás szalonnán... Aztán felöntöttem és felzöldségeltem... - válaszolta Zsejke.
- Hmm! Mindig meglepsz! Mondjunk egy áldást! Megérdemlik az állatok is, és aki elkészítette is...
- Mondhatom én! - jelentkezett Jericho fia.
- Hát persze...
- Teremtő Istenem! Köszönjük ezt a sok kaját...
- Ételt! - javította ki Zsejke.
- Ételt... Köszönjük ezt a sok ételt. Köszönjük, hogy gondoskodsz rólunk... Köszönjük az állatoknak, hogy az életüket áldozták, hogy tápláljanak minket... Köszönjük a Családot... És köszönjük a Kistesót! Áldás, minden a rokonom! - mondta a fiú.
- Áldás, minden a rokonom! - visszhangzott az asztal fölött.

- Csapdával fogott barna-fejű szajkó -

- SHTF -
(Shit Hit The Fan)

A könnyű kis nyaralás nyár végén vett váratlan fordulatot. A második évi silány termés miatt az árak Európában az egekig emelkedtek, majd bizonyos termékek elkezdtek eltűnni a polcokról.

A kormányzat már évekkal ezelőtt felszámolta a stratégia gabonátárolókat, ami példátlan volt Európában. Az indoklás az volt, hogy nincs hiány a gabonából és bármikor be lehet szerezni a környező országokból a szükséges mennyiséget. De most egész Európa szenvedett a szélsőséges időjárástól. Ami gabona kikélt és nem sült ki, az megrohadt vagy különböző gomba vitte el.

Eleinte semmi nem tűnt fel, hiszen a polcokon ott illatozott az adalékanyagokkal és fűréssporral tömött „kenyér”. De Európa behozatalra szorult, Amerikából, Ukrajnából és az Oroszoktól érkezett a gabona. A kereslet, kínálat azonban leértékelte a közös valutát, az eurót. Azok az országok még rosszabbul jártak, ahol nem volt bevezetve az euró és saját valutájuk volt.

A gazdák és kereskedők próbálták menteni ami menthető és annak adták el a készleteket, akik a legtöbbet fizettek. Aki tehetett raktározott és visszatartott. Ők úgy okoskodtak, hogy télen, tavasszal még magasabb áron tudják majd eladni a gabonát.

A gazdák és kamarák már májustól kongatták a vészharangot, de senki sem figyelt rájuk. „Csak fel akarják verni az árakat.” De az euró elértéktelenedése és a hiány végül megadta a kegyelemdőfést. A legszegényebb, keleti régiók egyes részein egyszerűen nem volt mit enni.

- Ismerős kép? -

Az elmúlt évtizedekben megerősödött kis diktatúrák igyekeztek fenntartani a rendet, de ez csak olaj volt a tűzre. Akinek nincs mit vesztenie, az már nem foglalkozik a követelményekkel.

Így Magyarország egyes területein „no-go” zónák alakultak ki. Bandák és alkalmi tolvajok uralták a terepet és keserítették meg az ott maradottak életét.

Románia szinte elnéptelenedett. Egy új hullámban elindultak az eddig otthon maradott kelet-európaiak, hogy a nyugaton élő barátokhoz, rokonokhoz csatlakozzanak. Tőlük várták a segítséget, ezeken a gazdagabb területeken még elviselhető volt az élet.

Svájc lezárta a határait, terrorizmusra hivatkozva. Szinte senkit nem engedett be. Németország, Hollandia, Olaszország, stb pedig megtelt.

Olaj volt a tűzre, hogy eleinte az afrikai és keleti migránsok szinte luxus ellátást kaptak Európa polgáraihoz képest. Ez hamar összetűzésekhez és villongásokhoz vezetett. Mindennaposak voltak a tüntetések, gyűjtogatások, amelyek sokszor lövöldözésbe torkoltak.

Nem volt kimondottan háború, bár egyes területeket – a rendőrség tehetetlensége miatt – már katonák irányítottak. Nem kellett járvány, EMP, sem atombomba, csak egy kis élelmiszer-gazdasági válság, hogy Európa élhetetlenné váljon. Sehol nem volt túl jó a helyzet. Ha valahol még volt némi kényelem és biztonság, egyik pillanatról a másikra megromolhatott a helyzet.

- SHTF -

Jericho ezek után úgy döntött, hogy egyenlőre maradnak.

Még időben átváltotta és kivette minden pénzét, mielőtt az euró teljesen elértéktelenedett volna. Mondjuk az euróval már az elején sem boldogult, a helyiek sehol nem fogadták el, bizalmatlanul nézegették az idegen valutát. Így az egyik nagyobb városban sikerült találni egy bankot, ahol beváltotta helyi pénzre.

A pénz nagy részéért Jericho felszerelést vásárol.

Itt szinte mindenhol lehetett kapni horgász felszerelést akár autós, vegyes vagy ruházati boltban is. Csapdát is sok helyen árultak, elég nagy volt a választék ezekből is. Amikor Jericho az engedélyekről és a szabályokról érdeklődött nem is értették a kérdést. „Kitől kell engedély? Hol szabad? Mit lehet...?” - kérdésekre a „Bárhol, bármit, bármennyit...” - volt a válasz. Ez ugyan nem volt teljesen igaz, mert voltak egyes állatfajok amelyből állítólag meg volt állapítva egy keret, egy limit, de ezt senki nem tudta ellenőrizni. Egyes nemzeti parkoknak ugyan volt saját őrsége, de ők maximum azzal foglalkoztak, hogy bizonyos területeket ne használj benzinmotort a hajódon. Rendőrség...?

Egyes területek „Nagyfalujaiban” - ahogy Jericho nevezte – volt rendőrőrs, pár fős állománnyal, de nem igazán volt dolguk. Itt mindenki ismert mindenkit, legtöbbször valakinek a rokona volt, így legtöbbször elég volt elbeszélgetni a dolgokról.

Ugyan voltak lopások, de ezt elnézően kezelték.

Jerichot is többször meglópták, benzin, konzerv tűnt el a kempingből ahol táboroztak. A kemping vezetője értetlenül nézett Jerichora. „- Ellopták? Hol tartottad? A teraszon? Miért nem vitted be a házba? Miért nem vigyáztál jobban?” - körülbelül ez volt a hozzáállás.

De nem csak a turistákkal, itt mindenki vigyázott az értékeire. Ha a fejszét véletlenül a tuskóban hagytad és azt elvitte valaki az nem számított lopásnak... Az elkövető „szerencsés volt” hiszen talált egy jó baltát...

A részek között hamar előkerült a kés, a helyiek számtalan szúrás és vágás nyomot viseltek. Emberölés egyetlen fordult elő, az is jó tíz éve.

Viszont az eltűntek után senki nem nyomozott... Minek? Elment valahová. Az ország hatalmas, ritkán lakott, bárhol lehet. Jerichot is figyelmeztették, hogy bizonyos helyekre ne menjen, mert ott néha eltűnnek a turisták. Aztán mikor mégis egy ilyen területre vetődött, kiderült, hogy a legkedvesebb, legsegítőkészebb emberek lakják...

Volt egy arany szabály: a bajba kerültet segíteni kell. Így az út szélén hagyott autókat senki nem lopta el, nem törte fel. A sofőr legtöbbször napokat utazott az alkatrészért, hogy aztán az út szélén megszerelje az autóját. Jericho is sokszor adott benzint, vagy vitt el stoppost, aki egy féltengellyel a kezében sétált...

Sok volt a japánból hozott jobb-kormányos autó, ezek elég lepusztult állapotban. A rendszám, a szélvédő, vagy valamilyen karosszéria elem hiánya teljesen megszokott volt.

A javíthatatlan romokat az út szélén szétszedték, teljesen lecsupaszították. Olykor még a tetőlemezt is kivágták, hiszen az még jó volt valamire, egy jurtában kályhacső kivezetésre vagy éppen tetőfedésre.

- Magára hagyott roncs a Sayan hegységben -

Az utak tele voltak roncsokkal és eldobott autógumikkal.

Az autógumikat időnként összeszedték és – feldolgozás hiányában - helyben elégették. Nagyobb faluk végén pedig voltak roncstemetők, ide bárki mehetett guberálni, alkatrészt vadászni. Jericho is szedett össze egy kályhára való vasat egy ilyen roncstelepen.

Az utak, illetve a hiányuk, nagyon megviselték az autókat, így az út szélén törött rúgók, kiszakadt lengéscsillapítók között néha hasznos alkatrészt is lehetett találni...

Az utakon való közlekedés és a roncsok látványa egészen világvége filmet nyújtott. Bármely nagy filmet le lehetett volna forgatni itt... Egyetlen elem hiányzott: a szürkeség...

A világvége filmekből megszokott szürke árnyalatok. Ugyanis a természet hihetetlen szépséggel virágzott, burjánzott. A folyók, tavak hihetetlenül tiszták. Az erdőkben vastag moha és zuzmó telepek. Aki a szomszédját szerette volna oltani, az bármikor bárhol megtehetette egy patakból, tóból, folyóból...

Ipar híján nem volt számottevő környezetszennyezés.

Jerichoék számára a „világvégen” megnyílt egy új világ.

- A fővárosba vezető főút -

- Az új világ -

Jericho a csapdákat és a hurkokat ellenőrizte...
Megint nem fogott semmit.

Odahaza tiltott volt a csapdázás, illetve volt valamiféle szabályozás, hogy vadász, vadászjeggyel csapdázhat. Jericho élőhelyén - a cserhátban - az apróvadat semmire sem becsülték, így csapdázni is csak a legszegényebbek mertek. Nekik nem sok veszténivalójuk volt.

A törvények változásával és az idő múlásával kikoptak az öreg rapsicok. Azok, akik még megélték a világháborút és a 40-50-es években nevelkedtek.

-Csapda az ösvényen -

-kihelyezés -

- álcázás -

A fiatalok megvehették a nagyáruházakban a vadhúst, a vadász-engedély sem volt elérhető. Így az öreg rejtett pusok szépen elrohadtak a padlásokon, pincékben...

Jericho is talált két roncsot a tanyáján a régi épület felújítása közben. Mindkettő használhatatlan ócskavas volt már. A csapdázás rejtelmét nem volt kitől tanulnia....

Ugyan megnézett pár videót a neten, de ezek elég bárgyúak voltak. Az egyik alapján még össze is rakott egy hurkos felrántó csapdát. Ezt ki is próbálta a háziállatain, alig bírta kiszabadítani a megfogott és feldühödött kismalacot a csapdából...

Hurkot elvből nem tett ki soha, gyűlölte a hurkozókat.

Kegyetlen dolognak tartotta és azt még jobban utálta, ha olyan tetemre bukkant, ami több napja bűdösödött a csapdában.

Eleve kételkedett a csapdázás sikerében...

Mi van, ha összejárom a csapást és a szagom elriasztja őket? - morfondírozott.
Milyen időnként nézzem meg a csapdákat? Nem szeretnék több napos dögöt enni...
Nem viszi e el valami más, valami ragadozó?
Sok volt a kérdés.

Nem voltak válaszok.

Nem volt internet, talán pár dolognak utána nézhetett volna.

Csak akkor nyugodott meg, amikor az egyik út szélén pár – bovdénből készült – hurkot talált. A „vadász” valami erősebb drótkötélből sodorta szét a vékonyabb szálakat, ebből készített hurkot. Valószínűleg ott felejtette, így Jericho – a helyi szokások szerint – magához vette a talált értéket. Később átalakította.

Volt még nála pár öt-forintos érme, ezeket félbe hajtotta és két lukat fűrt rájuk. Ezt fűzte a bovdénre. Az érme így megakadályozza a hurok lelazulását, ha bele menne valami... Egy prepper találkozón látta egy csapdázásban jártasabb embertől. Már bánta, hogy nem tett fel pár kérdést.

Az öt-forintos érmék tökéletesek voltak. A helyi bronz színű érmék nem rézből készültek, nem lehetett őket meghajtani. Így ezekkel a kis hurkokkal, pár méter dróttal és a boltban vásárolt csapdáival indult útnak...

A csapdákból kilenc darab volt. Volt egy élve-fogó hálós madárcsapda... Két drót madárcsapda, ezekkel galambot, hollót lehetett elejteni. Két kicsi és két nagyobb csapó csapda. Nyomásra oldottak. Inkább rágcsálónak volt jó. Volt egy test szorító csapdája, ez üreglakókra készült. Borz is fogható vele, de nem bírta felállítani. Nagyon erős volt és nem volt hozzá szerszáma. Kézzelem nem merte, ha rosszul nyúl hozzá simán eltöri a kezét. A boltban nem volt hozzá szerszám, de két laposvasból könnyen elkészíthető. Még nem jutott rá ideje, de nem is látott üregeket semerre.

Volt még egy nagyon erős megfogó csapdája. Ez is nyomásra oldott, ezzel fogta a mókust. Bízott benne, hogy akár egy őzet is visszatart ha belelép, vagy egy „Kabargát”... Pézsma, ami valami őzféle. Kicsi, apró termetű, hatalmas nyúlszerű hátsólábakkal és 10-15 centis két kiálló metszőfoggal. Bizarr látvány volt! Igazi szörny. Növényevő volt, a két metszőfognak az égvilágon semmi értelme nem volt...

- KABARGA - más néven pézsma -

Jericho el se akarta hinni, hogy van ilyen állat. Mikor először látta az állat kikészített koponyáját, először valami vadmacska, vad kutya szerűre gondolt... De még ahhoz mérten is brutálisan nagyok voltak a fogak. Mintha a jégkorszakról maradt volna itt szegény állat.

A pézsmát a mirigyéért, a pézsmáért vadászták. A pézsmá milliliterenkénti ára sokszor meghaladta az arany világpiacon árfolyamát. Rejtőzködő életmódja miatt nehéz volt vadászni. Hatalmas – emberek által ritkán lakott - területen élt, ezért nem sikerült kiirtani.

Jericho egyszer találkozott vadászokkal, a főváros felé vezető úton egy csehóban...

Lovon járták a lakatlan vidéket, látszott, hogy ez az életformájuk.

A főváros felé vezető úton mindössze három csehó volt. A 270 km-en ez nem sok lehetőséget nyújtott. Aludni egyikben sem lehetett, bár az egyikre az volt kiírva „kemping”...

A háziak az épületben, többnyire a konyhában laktak. Az „étterem” rész meglehetősen egyszerű volt, pár szék, asztalok, egy pult. A „kemping” emeletén ugyan volt három szoba és egy hatalmas biliárd-asztal, de Jericho nem kapott itt szállást.

Jericho sok furcsaságot látott, de a biliárd-asztalon ő is meglepődött... Láthatóan használatban volt.

- Biliárd asztal a tajgában -

Az „éttermek” étel és ital választéka meglehetősen jónak volt mondható, ha egy beszállítási nap környékén érkezél. Ez valószínűleg hetente egyszer történhetett. Azonban volt olyan nap is, amikor 1-2 levesen kívül más nem volt, kenyér sem.

„Kést mindenki hordjon magával” – elv szerint, a pulton egy pohárban kanál és villa, mellette WC-papír... A WC-papír a szalvétát és a kinti pottyantózt hivatott szolgálni.

A vadászok lovon érkeztek...

Először négy tizenéves gyermek, majd a felnőttek. Két nagy zsák volt náluk. A parkolóban egy luxus terepjáró várt rájuk, a zsákmánnyal azonnal oda is mentek. Jericho közelebb somfordált, de amikor észrevették, azonnal elpakoltak és mindannyian öt nézték... Nem szeretett volna kést kapni a bordái közé, így lassan visszaballagott a csehóba.

- Hegyi vadászok -

A tejes tea ihatatlanul forró volt, de a saláták és a kásák nagyon finomak, mellesleg nagyon egészségesek. Elhízott emberrel nem igazán találkozott. Jó maga két hónap alatt 12 kilót fogyott... Odahaza folyton küzdött a súlyával. Hiába sportolt, hiába figyelt az étkezésre, hiába a böjtök és tisztítókúrák. Száz kiló fölötti súllyal költözött ki a tanyájára. Ott aztán egy év alatt 25 kilót fogyott. Ezt főleg a nagymértékben fogyasztott házi-pálinkának és a háztájiban előállított alapanyagoknak köszönhetette. Boltban szinte alig vásárolt, húst, gabonaféléket, zöldséget csak sajátot fogyasztott. Meg volt győződve, hogy azért fogyott, mert nem evett szemetet. Aztán ismét felpakolta magát kilencven kilóig.

„- Túl sokat iszol” - mondta a „túlélő doki”, az egyetlen orvos, akiben megbízott, és akihez eljárt...

„- De hiszen alig iszom... Pálinkát már nagyon ritkán, bort se...” - szabadkozott.

„- Igazából azzal van a baj amiket iszol, nem a mennyiséggel... Cukros szarokat iszol, rengeteg bennük az energia. Ettől hízol...”

Valóban szeretett elpezsgőzni és unikumozni vagy „almaszajderezni” a meleg nyári estéken...

Hát itt nem volt ilyesmi.

Volt helyette „vodka”, valamilyen gabonából készült pálinka, sör és maximum konyak. A konyak rohadt drága volt, a vodka ihatatlan, sörözni meg sosem sörözött... Elemben ivott tejből készült „vodkát”. (Itt mindent ami nem sör, azt vodkának mondtak, a pálinka szót nem ismerték.)

Nem, nem kumiszt, hanem a savanyú tejből hagyományos lepárlással készült vodkát. Bűdös, romlott tej szagú, átlátszó víz szerű ital volt. Olyasmi mint a szaké. Gyenge 14 százalékos alkoholtartalommal, de furcsa élettani hatással... Egy idő után bár az ember agya tiszta maradt, teljesen elveszítette a kontrollt a teste felett. Így saját magán is jól szórakozhatott.

A helyiek genetikai fejlődésük miatt nem bírták az alkoholt. 1-2 pohár sörtől fejre álltak, a harmadiktól sokszor be is ájultak. Így furcsa szemmel néztek Jerichora, amikor egymaga megivott egy falu alkoholmérgezéséhez elegendő vodkát. Végül aztán ő is sörözni kezdett, mivel ez a sör teljesen más volt, mint a hazai sörök. Bár itt-ott lehetett kapni jól ismert nagy márkákat, de a helyi sörválaszték hatalmas volt. Még többféle rizs-sör is kapható volt.

A sörözésnek meg volt a kultúrája.

Egy jóféle „sörboltban” volt 10-15 -féle csapolt sör, és 50 -féle dobozos és üveges sör. És persze a 1,5-2 literes flakonos... Ez volt a legelterjedtebb.

A boltban számtalan sörkorcsolyát lehetett kapni, különböző magokat, pirított kenyeret, és szárított hús csíkokat. És természetesen halat... Füstölt halat minden mennyiségben. Na meg füstölt, szárított sajtot. Jericho szemszögéből ezek igazi túlélőételnek számítottak, hiszen nagyon sokáig elálltak és nem igényeltek különösebb tárolást.

- Kínai rizs sör -

- Füstölt hal, minden mennyiségben -

Jericho nem volt oda a halért, otthon alig evett halat. Maximum egy-egy tengerparti nyaralásnál, vagy a vásári sütödében. Itt a hal egy biztos élelemforrásnak számított.

Előzőleg egy tóparti kempingben éltek a szezon végezetéig. A tavon bárki, bármilyen módon horgászhatott, halászhatott. Jericho a helyiektől tanulta el a hálózást, többször elkísérte őket, míg meg nem vette az első hálóját. Rengeteg halat fogott.

Általában egy nap kirakta a hálót, majd 2-3 napig kijárt kiszedni a halat. Az utolsó alkalommal pedig kihúzta a hálót. Haza vitte, takarította, foltozta. A boltban kapható 40 méteres hálót szétszedte egy 20 és két 10 méteresre. Ezek bőven elegendőek voltak. Kárász, sügér és csuka volt fő fogás. A sügérek itt hatalmasak voltak.

Ha valaki más hálójába botlott, azt nem szedte ki vagy nem lopta el, ellenben 1-2 hal kivétele megengedett volt. Ezt is a helyiek mondták. Volt aki egyenesen megmutatta hol a hálója és fel is ajánlotta a napi 1-2 halat. Szerencsére nem kellett élnie vele.

Nyár végén eltűntek a turisták és a kemping is bezárt. Felajánlották, hogy maradjanak ott télre.

Jericho pótolhatatlannak tűnt a szakértelmével. Javított napelemet, autót, aggregátort, szivattyút. A helyi mesteremberek többnyire a baltát ismerték csak. Egyszer egy elveszett kulcs miatt a tulajdonosa elkezdte baltával szétverni a zárat... Mikor Jericho meglátta, kivette a kezéből a baltát és egy perc alatt kinyitotta a nem túl bonyolult zárszerkezetet.

A legjelentősebb szakértelme a napelemek terén volt. Itt senki sem értett hozzá, de a legegyszerűbb nomádok is összevásároltak mindent. Aztán persze jöttek Jerichoért, hogy rakja össze. Legtöbbször tévzni szerettek volna, ezeréves behemót képcsöves tévéket szereztek, de volt 120 centis plazma tévé is.

Az összevásárolt felszerelésből többnyire hiányzott a töltésvezérlő és az inverter, így Jericho nem boldogult. Igyekezett lerajzolni és elmutogatni mi kell még...

A legnehezebb feladatokat igyekezett megoldani.

A kempingben a kútról kézzel húzták a vizet és tejeskannákban, kézi kocsin hordták a fürdőházba, ahol persze fával melegítették fel. Jericho egy nap alatt megoldotta, hogy legyen víz, a fürdőben. Egy 12 voltos kis szivattyút használt és a leleményességét.

Mindig is szerette az ilyen feladatokat, elemében érezte magát.

Egy idő után aztán úgy jöttek hozzá, mint valami zarándokok, a „Nagy Magyar Sámánhoz”, aki mindent megold, mindent megjavít... Egyszer egy 74 éves öreg hozott egy törött fülű termoszt... Olyasmit amit otthon már rég kidobsz, vagy különbet kukázol lomtalanításkor. Jericho ezt is megjavította. Más értéke volt itt a dolgoknak és Jericho ezt külön értékelte.

A nyár végén aztán ők is tovább álltak. Nem mertek ott maradni...

Az utolsó napokban még két nap alatt 131 halat fogtak. Tele volt vele két 15 literes vödör. Alig győzték feldolgozni. Az apraját befőzték üvegekbe olajos-halnak. Az üvegek meglepően sok halat vettek fel, a halak nagy része eltűnt egy kuktára való befőzésben.

Az olajos hal jól sikerült, bár hiányzott belőle a só, ami véletlenül kimaradt.

Jericho ismerte a módszert, de nem készített még ilyet. Négy órás főzési időt választott, de szerinte elég lett volna 2-3 is, mert nagyon puhára főttek a halak.

Még most is volt belőle.

Jericho nosztalgiaival gondolt vissza erre a szép időkre. Itt meglehetősen bizonytalan volt a fogás. Igaz, ha sikerrel járt, akkor jókora példányok akadtak horogra. Legutóbb 75 centis csukát fogott. A folyón ez volt a fő ragadozó. A 62 centis menyhal is csodálatos zsákmány volt.

- 60 centis menyhal -

Ez az állat állítólag az utolsó jégkorszakból maradt vissza. Kimondottan a hideg vizet szerette, ezért többnyire éjjel vadászott. Jericho nem boldogult a horgászbottal... A hazai módszerek csütörtököt mondtak.

Az első nap ugyan rögtön fogott egy hatalmas halat.

Alig dobta be a „fenekezőt” egy darab kenyérrel a horgon, rögtön kapás volt. Azt hitte még a folyó sodra játszik, de a hal vitte a botot. A part szélén aztán hatalmas ponty szerű hal szakadt le a zsinórról... Jericho ezután lecserélte az összes damilt erősebbre és még a drágább sodrott zsinórból is beszerzett egy tekercesel.

Egyszer a helyiektől egy érdekes – szintén hatalmas – halat kapott. Tengeri halhoz hasonlított. Vaskos erős törzsű hal volt piros foltokkal. Húsz perc kínlódás után feladták a megpucolását és megkérdezték a helyieket hogyan lehet ezt megpucolni? Hogyan? Sehogy! Jött a válasz. Ezt meg kell sütni vagy főzni és egyben le jön a bőre. Valóban így is volt. A megsütött halról csodálatosan elvált a vastag bőre.

A helyiek nem használtak csalit, nem is „etettek”. Többnyire műcsalival vagy villantóval horgásztak. Jericho egy ideig tanulmányozta a szereléseket, de mivel továbbra sem boldogult, így a „halcsapdánál” maradt. Az éjjelre kitett élőhalas horgok többnyire meghozták az eredményt.

- Menyhal máj-

Bizonytalan élet volt ez, bizonytalan eredményességgel. Jericho, aki megszokta, hogy mindig tervez, mindig van A-B-C terv, eleinte sokat szenvedett ettől. De itt nem lehetett tervezni, csak élni, megélni. Egyik napról a másikra vagy időnként egyik pillanatról a másikra...

Most is éppen egy felhőszakadás söpört végig a tájon, viharos szél kíséretében. Jericho kirohant és elfektette a fűre a napeleget, mielőtt felkapná a szél... Aztán ahogy jött, úgy el is ment a vihar és most ragyogóan sütött a nap...

Egy alkalommal, mikor Jerichoék a fővárosban jártak, visszafelé érve megállította őket egy szemből jövő autós... „Nem jár a komp, forduljatok vissza...” - magyarázott a másik autó sofőrje...

Fasza! Autózol 200 km-t, aztán mehatsz vissza.

De szerencsére akkor már a folyó ezen az oldalán laktak, így tudták folytatni az útjukat.

Itt az élet maga volt a rögtönzés.

A helyiek is így éltek. Ez meglátszott az élőhelyükön, az életterükön. A lakóhelyre nem fordítottak túlzottan nagy gondot. 4x4-es, 5x5-ös kis házakban vagy jurtákban élt több generáció.

A nomádok egyszerű deszka-kalyibákban éltek. Jericho el sem tudta képzelni, hogy lehet ebben kihúzni a telet...

Persze a világ itt is változott.

A régi 10-11-12 gerendás házak helyett már sok helyen 14 gerendásokat építettek. Úgy érte 14 gerendát raktak egymásra. Ezek legtöbbször 220 centis belső magasságot eredményeztek.

Jerichoék is egy ilyen házban éltek, bár ez szokatlanul nagy, 6x6 méteres volt.

- Bushcraft alaptábor, ahonnan több száz kilométerre elmennek a bushcrafterek -

Felújításért és a farm őrzéséért kapták cserébe.

Télen sokan behúzódtak a városokba vagy falvakba, állataikkal együtt. A farmok ilyenkor többnyire üresen maradtak, vagy valakit megbíztak az őrzésével. Ezért általában nagyon kevés pénzt fizettek. Az ilyen emberek viszont többnyire nagyon egyszerűek voltak... Néha beszámíthatatlanok, így eladogatták a felszerelést, vagy egyszerűen váratlanul tovább álltak. A gazdák kénytelenek voltak időnként kimenni megnézni maradt e még valaki a farmon.

Így Jerichoék kapóra jöttek, egyébként is kedvelték őket, már-már családtagnak számítottak. Amikor a farmer felesége még kint élt szinte minden nap főzött rájuk, vagy hozott át valami ételt vagy alapanyagot. Az ős közzeledtével és az iskola elindulásával aztán először a nők és a gyerekek költöztek be. Csak néhány elvetemült férfi maradt kint, aki egyszerűen nem bírta a „várost”. Ezek az emberek Jericho számára kincsesbányát jelentettek a túlélési tudásukkal.

„Prepper-buschraft-nomád minimalista a faszom!!!” - szokta mondogatni Jericho. - Itt mindenki az! És a felszerelés! Láttad a múltkor azt a traktor vagy kamion-felniből készült kályhát? Amit én otthon kitaláltam, megalkottam és nagy orcámmal megosztottam... Amiért otthon annyian tiszteltek... Na itt az utolsó paraszt seggéig sem érek fel!

Zsejke nevetett.

- Nincs igazam? - kérdezte Jericho.
- De, igazad van. Én a lovasokról gondolom ugyanezt és az állattartókról... Láttad az út szélén tegnap azt a ménest? - válaszolt.
- Igen. Nem értek hozzá, de már gondoltam rá, hogy hülyére kereshetnénk magunkat... Haza vinnénk a lovakat és otthon eladnánk a sok hülyének...

Elhallgatott...

Eszébe jutott az otthon, a haza... Hogy odahaza most biztosan nincsenek lovak, talán az övékét is régen megették már. Zsejke érezhette mit gondol nem szólalt meg...

- Ha mást nem... - kezdett bele Jericho. - Ha mást nem, akkor így. - és ezzel a mondattal kitett egy lóhús konzervet az asztalra.

- *Folytassuk?* -